

dobrovolného dostavení se (§§ 421, 422 tr. ř.), když bylo zřejmo, že obžalovanému pro jeho nepřítomnost (t. j. v tuzemsku, § 421, odst. 1 tr. ř., rozh. č. 2819 Sb. n. s.) ani obsílka k hlavnímu přelíčení nemůže býti doručena a když vzhledem k čl. 2 zmíněné již smlouvy o právní pomoci domovský stát obžalovaného nebyl povinen ho vydati. Krajský soud se podle těchto předpisů nezachoval, neboť jak již uvedeno, nenechal po pravoplatnosti dání v obžalovanost trestní řízení v klidu, nýbrž nařídil opětovně hlavní přelíčení, dal, pokud se týče, pokusil se dáti doručiti obsílku k hlavnímu přelíčení obžalovanému v cizozemsku a provedl hlavní přelíčení a vynesl rozsudek. Vylíčený postup krajského soudu, počínajíc nařízením hlavního přelíčení, čítajíc v to doručení obsílky obžalovanému v cizině, jakož i provedení hlavního přelíčení a vynesení rozsudku porušuje zákon v předpisech §§ 421 a 422 tr. ř. a je zmatečné.

Bylo proto o zmatečnì stížnosti generální prokuratury k zachování zákona podle §§ 33 a 292 tr. ř. uznati právem, jak se stalo.

Čís. 6232.

Má-li býti pachatel krádeže beztrestný podle § 187 tr. zák., musí včas škodu s k u t e č n ě nahraditi (tedy především vrátiti ukradenou věc a jen není-li to možné, napravit škodu v penězích, po případě souhlasí-li s tím poškozený, jinými statky téže hodnoty). To nutno zkoumati objektivně, nikoli podle subjektivního úsudku poškozeného. Není proto skutečnou náhradou škody, podepsal-li a odevzdal-li pachatel poškozenému včas směnku na částku rovnající se celé škodě, třebaš ji poškozený přijal na místě placení.

Postup takový může však býti narovnaním ve smyslu § 186, písm. b) tr. zák., byla-li směnka vystavena na určitou dobu a byla-li v této lhůtě zaplácena.

(Rozh. ze dne 23. června 1938, Zm I 568/38.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmatečnì stížnost obžalovaného B. do rozsudku krajského soudu, jímž byli obžalovaní A. a B. uznáni vinnými zločinem krádeže podle §§ 171, 173, 174 II a), c), 176 II c) tr. z. a obžalovaný C. zločinem podílnictví na krádeži podle §§ 185, 186 a), b) tr. z.; naproti tomu vyhověl zmatečnì stížnostem obžalovaných A. a C., zrušil napadený rozsudek jako zmatečný, pokud šlo o tyto obžalované, a vrátil věc nalézacímu soudu, aby ji v rozsahu zrušení znovu projednal a rozhodl.

Z d ů v o d ů:

Zmatečnì stížnost obžalovaných A. a B. napadá rozsudek první stolice s hlediska zmatku § 281, čís. 9 tr. ř., domáhajíc se beztrestnosti těchto obžalovaných z důvodu účinné lítosti podle § 187 tr. z.

Pokud zmateční stížnost dovozuje, že k úmluvě o náhradě škody došlo před učiněním oznámení na četnictvu mezi oběma právě jmenovanými obžalovanými a poškozeným S., není podle zákona (§ 288, odst. 2, čís. 3 tr. ř.) provedena, neboť rozsudek nic takového u B. nezjišťuje a zjišťuje naopak, že B. na škodu nic nenahradil.

Tvrzení zmateční stížnosti nemá co do B. ani podkladu ve spisech a je proto nepřipustnou novotou, k níž nelze přihlížeti. Svědek S. sice tvrdil, že mu škodu plně nahradil A. »spolu se svým bratrem«, leč nepotvrdil, že k tomu došlo dříve, než se o věci dozvědělo četnictvo. Naproti tomu doznal stěžovatel B. sám, že nic nenahradil, že bratrovi A. jen sdělil prohlášení S., že »z věci nebude nic dělati«, nahradí-li škodu bratr, že tento pak podepsal S-ovi směnku a že podle svého sdělení učinil tak i za B. A. seznal, že skutečně po uvedeném sdělení B. podepsal směnku, a to dříve, než se četnictvo o věci dozvědělo, a že pak směnku proplatil dne 25. ledna 1938 (t. j. dávno po četnickém oznámení).

Vyplývá tedy z vlastních údajů obžalovaného B., že škoda byla nahrazena výlučně A-em. Že tento tak učinil po případě i za B., je podle výslovného ustanovení § 187 tr. z. bez právního významu. V pouhém sdělení prohlášení S. A-ovi nelze ani spatřovati činné spolupůsobení na náhradě škody.

Za těchto okolností neobstojí námitka obžalovaného B. ani s hlediska formálního zmatku neúplnosti podle § 281, čís. 5 tr. ř.

Bylo ji proto co do obžalovaného B. částečně jako podle zákona a tím vůbec neprovedenou, částečně jako zřejmě bezdůvodnou podle § 4, čís. 1, 2 a § 1, čís. 2 zákona čís. 3/1878 ř. z. zamítnouti hned v sedění neveřejném.

Naproti tomu je tato zmateční stížnost důvodná, pokud jde o spoluobžalovaného A.

Rozsudek upírá tomuto obžalovanému důvod beztrestnosti podle § 187 tr. z. s poukazem na to, že tento obžalovaný nenahradil úplně škodu dříve, než se pátrající vrchnost o trestném činu a osobě pachatelově dozvěděla, že slib náhrady škody není ještě plněním a náhradou a že vystavení směnky nelze považovati za plnění.

Zmateční stížnosti nelze sice přisvědčiti, pokud má za to, že záleží na tom, že S. přijal směnku prý místo placení. Je bez významu, zda poškozený pokládal vystavení směnky za náhradu škody, neboť otázku, zda obžalovaný škodu napravil, nutno zkoumati objektivně a nikoli podle subjektivního úsudku poškozeného. A tu nutno trvati na tom, že náhrada škody musí býti včas dána s k u t e č n ě (Miříčka, Trestní právo hmotné, str. 356). Ukradená věc musí tedy především býti vrácena in natura a jen když to není možné, nutno škodu napravit v penězích nebo, pokud s tím poškozený souhlasí, jinými statky stejné hodnoty (Altmann, Komentář, str. 531). Těmto požadavkům zajisté nehoví pouhé odevzdání směnky podepsané toliko obžalovaným, byť i je poškozený třeba přijal místo placení. S hlediska trestního práva rozhodují jen nahoře uvedené

zásady a nikoli civilněprávní otázka, zda nastaly či nenastaly účinky (§ 1414 obč. zák.); vždyť dispozicí poškozeného může být podle § 188, písm. b) tr. z. ve prospěch pachatele náhrada škody sice po stránce časové odsunuta, je však z této dispozice s hlediska beztrestnosti podle §§ 187, 188 tr. z. vyloučen zákonný požadavek, aby byla škoda úplně a skutečně napravena.

Přes to je zmateční stížnosti přisvědčiti, že nalézací soud vychází z mylného nazírání na otázku účinné lítosti, neboť rozsudek přehlíží, že odevzdání a přijetí směnky mohlo mít význam s hlediska pojmu narovnání po rozumu § 188, písm. b) tr. z. Narovnáním ve smyslu tohoto ustanovení je dohoda, již se pachatel zavazuje dáti v určité době nápravu veškeré škody a poškozený závazek ten přijímá, při čemž pro beztrestnost podle §§ 187, 188 tr. z. stačí, bylo-li narovnání uzavřeno včas, t. j. dříve než vrchnost o provinění pachatelovu zvěděla, pokud jen bylo narovnání pak pachatelem v u j e d n a n é l h ů t ě splněno, třeba až v době, když věc byla již soudně projednávána (rozh. čís. 3927 Sb. n. s.). Tím, že nalézací soud předpis § 188, písm. b) tr. z. a jeho význam pro souzený případ přehlédl, bylo způsobeno, že se ani nezabýval otázkou, zda byla uvedená směnka vystavena na určitou dobu, zda po této stránce vyhovovala požadavku § 188, písm. b) tr. z. co do časové určitosti a zda pak stěžovatel proplacením směnky to v ujednané lhůtě splnil.

Pro tuto vadnost rozsudku způsobenou mylným nazíráním na ustanovení trestního zákona o účinné lítosti nelze rozsudek v uvedeném směru po stránce hmotněprávní přezkoumati. Je tedy rozsudek, pokud jde o obžalovaného A., stížen hmotněprávním zmatkem podle § 281, čís. 9 b) tr. ř., aniž podle toho, co předesláno, lze ve věci samé rozhodnouti. — — —

Čís. 6233.

»Výdělečně činný« ve smyslu § 32 zákona proti nekalé soutěži je zaměstnanec, který si svou činností hledí opatřiti výdělek. Nestačí, je-li jeho činnost výdělečná jen pro soutěžící podnik.

Pojem škody ve smyslu § 32 zákona proti nekalé soutěži.

Skutečnost, že je zaměstnanec zaměstnán zároveň u dvou soutěžitelů, nestačí sama o sobě k naplnění pojmu škody.

(Rozh. ze dne 23. června 1938, Zm I 570/38.)

Zubní technik A. byl zaměstnán u odborné zubní lékařky Dr. S., byv přijat výlučně pro její podnik. Přes to pracoval po delší dobu — podle svého doznání po tři neděle — bez vědomí a bez svolení své zaměstnavatelky zároveň i pro praktického lékaře Dr. B. Mimo jiné bylo zjištěno, že se u Dr. B. zúčastnil při ošetření zubu jedné pacientky podáním od-